

„EMLÉKSOROK” – AVAGY EMLÉKEZÉS BARCZI ATTILÁRA†**SZÍNES SZIGET...**

NAGY Valéria

Szegedi Tudományegyetem, Mérnöki Kar
6724 Szeged, Mars tér 7., e-mail: valinagy78@mk.u-szeged.hu

2020. március 14. elhallgatott egy szív ... Az elmúláshoz kapcsolódó szavak (búcsú, távozás, halál, gyász, szomorúság ...) többsége mély hangrendű, duplán komorságot, fájdalmat, bánatot hordoznak magukban. Ezek nem illenek hozzád, mindig életvidám voltál, mosolyogtál még akkor is, amikor megannyi gond és aggodalom terhelt. Többen érezzük és valljuk, hogy soha ilyen jóságos embert nem ismertünk, mint amilyen voltál.

1. ábra. Barczy Attila 2014 júliusában

Könnyes szemmel emlékszem vissza a 2000-es évek elejére, a mezőtúri évekre, amikor ott voltál a főiskolán kéthetente pénteken vendégoktató a tájgazdálkodási szakon. Kellemes, kedves fiatalembernek tartott mindenki és ámulattal figyeltük mindannyian, akik a környezetben voltunk, hogy milyen lelkesedéssel és odaadással kezdesz bele minden feladatba. Harrach prof. (Giessen, Németország) is hasonlóan emlékezett rólad egy nekem címzett levélében 2020. március 22-én: *„Attilát 1988 óta ismerem. Akkor még hallgató volt, feltűnően barátságos, szimpatikus fiú. Aztán a Tihanyi félszigeten folytatott munkája nagyon izgalmas volt. Példás módon kombinálta a talajtani és botanikai szemléletet egy ökológia egységgé. A doktorálás után is sokféle programban dolgoztunk együtt. A kooperáció mindig kellemes és hasznos volt. Az ökológia az ő munkájában nem csak szólam*

volt, ő tényleg szakember volt az ökológia különböző ágazataiban. Tudományos dolgozatait magas szakmai színvonal és jó stílus jellemzi. Sok értékes ismeretterjesztő publikáció szerzője, illetve társszerzője, amikbe adott esetekben szívesen nézek bele."

Alázattal viseltetted az élet dolgai iránt, tisztelted a családot, és nem csak erőt merítettél az emberi kapcsolatokból, amelyek értéket hordoztak számodra, hanem ápoltad is azokat. Az áldott jó természeted által vezérelve megannyi embernek segítettél, amiért sosem vártál viszonzást. Csak adni és adni és adni tudtál. Te magad is egy kis „színes sziget” voltál..., mint ahogyan az egyetemet is nevezted a falevelek lehullása és a Zöld Forgatag megrendezése kapcsán...

A terepi munka és a tanítás volt az életed, látszott rajtad, hogy igazán a természetben érzed jól magad. Sugározta, amikor számodra kedves dolgokról beszélhettél és megoszthattad tapasztalataidat másokkal, jómagam is sokat tanultam tőled, amiért örökre hálás leszek. A körülötted lévő embereket elvarázsolta a természet és a talaj iránti „szereteted”, mindenkit magával ragadott a lendületességed és a tenni akarásod és hogy minden apró részletre figyeltél, mindent fontosnak tartottál.

Kedves emlék marad számomra, amikor közvetlenül az örök megnyugvásod előtti héten mesélted, hogy elviszel egy kis meggyvágó madárkát a kórházba, mert törött volt a szárnya... Azóta sokszor felteszem magamban a kérdést, hogy „*És egy ilyen ember nem szolgálhatja többé a világot?*” De a facebook-on az egyik-ismerősöd (Kapás György) is így írt rólad: „*Egy érték volt, mely pótolhatatlan, s mely értéket ezek szerint nem érdemeltük meg! Felfoghatatlan, miért mindig a jó emberek hagynak itt ideje korán...*”

Csupán 55 év ..., de minden harang érted szól!!!!